

Esej na téma: Metalová subkultura ve společnosti

Jakub Fritsche (Učo:383614)

Termín **subkultura** – je specifický soubor norem či pravidel, které charakterizují určitou skupinu lidí a její životní styl, každá subkultura má svůj vlastní a specifický přístup ke kultuře a k životu. Životní styl zásadně ovlivňuje jejich chování i když jsou součástí středního proudu. Základem subkultury mlže být etnická vyhraněnost, generační rozdíly či kombinace více kulturních činitelů. Čím je subkultura vzdálenějšímu hlavnímu proudu společnosti, tím spíše je považována za deviantnější, vybočující. Vznik subkultur je v podstatě podmíněn zálibou v určitém kulturním směru, která vede k vyhranění vůči ostatním kulturám a vzniku samostatně existující scény. To může vést ke sklonům ke kultismu, tedy naprostého zbožštění předmětu zájmu a v podstatě absolutní ignorace nebo útočnost proti ostatním subkulturám.

Subkultura takzvaných „metalistů“ vždy vyvolávala ve společnosti velké emoce. U nás to bylo vlivem komunismu před samotným nástupem metalové komunity ještě za dob „mániček“, kteří poslouchali především tehdejší underground a zahraniční hard rockové klasiky. V dnešní době v podstatě každý metalový žánr má svou vlastní subkulturu. To znamená, že vznikají určitá „pravidla“ a „normy“ platné pro daný styl, lepší slovo by možná bylo stereotyp. U heavy metalových kapel jako by se očekávaly fantasy texty o dracích a rytířích, od black metalových kapel se zas očekává vzývání Satana. Takovéto stereotypy ale dnes už tolik neplatí a ani vyhraněnost současných komunit není úplně dána nějakými pevnými hranicemi.

V zahraničí metalová subkultura narušovala poklidný průběh událostí především ve Spojených státech amerických, a to v kauzách okolo rituálních vražd či sebevražd. To se týkalo především kauz okolo Judas Priest a Ozzy Osbournea, kteří byli obviněni státním zástupcem Kennethem McKenna z toho, že do svých skladeb nahráli podprahovou stopu, kterou vnukli mladistvým myšlenku na sebevraždu. Podobně naháněni byli i kontroverzní WASP, ale ti hlavně kvůli silným sexuálním narážkám. Tato nesmyslná obvinění, která selhávala už v základech se podařilo vyvrátit, ale dokazuje to americkou potřebu nějakých strašáků, kterými postraší své občany. A je jedno, nakolik absurdními se ta obvinění stanou. Metalová subkultura tedy vždy působila kontroverzním dojmem, ať už kvůli textům, oslavujícím sexualitu (přirozenou to součást lidstva), kouzelnictví, horory či obyčejnou rebelii; či kvůli svérázné image, která se u někoho z pouhého divadla stala vážnou věcí.

To se začalo na začátku 90. let minulého století týkat především norských black metalových kapel, tedy té větve metalové muziky, která patří vůbec k tomu nejextrémnějšímu, co vzniklo. Další extrémní větví je death metal, u kterého to až na výjimky protagonisté neberou až tak vážně a v podstatě se jen někdy stanou předmětem cenzury. Téma satana, které se začalo v osmdesátých letech objevovat mezi kapelami v odlehčené formě, nepřesahující pouhý zájem o věci satanismu, se stalo hlavním myšlenkovým proudem black metalové norské vlny. Z toho začaly proudit silné protikřesťanské nálady, později přesahující až k t extrémistickým pravicovým formám. Za všechny excesy lze zmínit pálení norských kostelů (což byl nejvyšší manifest nenávisťi ke křesťanství), které ve své době hnulo žlučí především norskem, ale i dalším zemím Evropy. Je potřeba podotknout, že tímto činem zaniklo hodně významných památných kostelů. Na těchto činech se podíleli členové kapel Mayhem, Emperor či Burzum. Všechny krvavé události završila vražda black metalového nestora a vedoucí postavu kapely Mayhem Euronymous (vl. jménem Øystein Aarseth) Vargem Vikernesem (vl. jménem Kristian Vikernes; další přezdívkou byl například Count Grishnackh), který byl také jedním z hlavních „kostelních paličů“. Soudní proces byl nevyhnutelný a Varg skončil ve vězení. Tady lze vidět, jak extrémně vážně představitelé tehdejší scény brali sebe i svoji muziku. Natolik vážně, že vznikaly

děsivé přezdívky stejně, jako u výše jmenovaných představitelů. Když to má potom člověk porovnat s prakticky „neškodnými“ heavy metalovými kapelami, vzniká skutečně absurdní situace. Na jedné straně show, sice s výbuchy, někdy i s hororovými prvky a efekty (koncerty dánských King Diamond nebo proslulého Alice Coopera), nebo morbidními texty (tématika tzv. gore), a na druhé straně opravdové přesvědčení o vlastní nadřazenosti.

Metalové subkultury lze opravdu jen těžko popsat v krátké eseji, ale je potřeba vědět, že problémy jejich soužití s „běžnou“ společností trvaly a v podstatě trvají dodnes. Je snadné odsoudit hned teď black metal za to, že zničil historické památky a že se v jeho jménu vraždilo, ale vše není tak jednoduché. Black metal měl (a pořád má, v současnosti je to možná jeden z nejrozvíjenějších žánrů metalu, spojuje se například black metal s progresivním rockem 70. let) svou uměleckou hodnotu (ať už textovou nebo hudební), stejně jako všechny ostatní žánry, a to i přes počáteční primitivismus, který byl jeho hlavní složkou. Rozhodně není možné „metalisty“ odsoudit jako opilce, feťáky či jinak, jak se dá ještě člověk, nejdoucí s hlavním proudem odsoudit. Mnoho z umělců (i fanoušků) má sklony k vysokému umění, ať už se to týká komplikované hudební prezentace, či mohutné filozofické a literární zdatnosti. Je důležité brát metalové komunity v potaz a snažit se porozumět jejich cílům a uvažování. Už dávno nejsou metaloví fanoušci na okraji naší společnosti, ale jsou v ní pevně začleněni a někdy mají i opravdu vysoké postavení, které by u nich nikdo nečekal.

Použité zdroje:

CHRISTE, Ian. *Heavy metal : d'áblův hlas: kompletní historie pro znalce*. Přeložila Lenka Fenclová. 1. vydání v českém jazyce. Praha: BB art, 2005. 401 s., 16 s. obrazová příloha. ISBN 80-7341-477-5.

WALSER, Robert. *Running with the devil: power, gender, and madness in heavy metal music*. Middletown, Connecticut: Wesleyan University Press, c1993, 222 s., 12 s. obrazová příloha. ISBN 0-8195-6260-2.

SHARPE-YOUNG, Garry. *Metal: the definitive guide*. London: Jawbone Press, c2007, 495 s. ISBN 978-1-906002-01-5.

HILLS, Matt. *Fan Cultures*. 1st pub. London: Routledge, 2002, 237 s. ISBN 0-415-24025-5.

Velký sociologický slovník. Vydání 1. Praha: Karolinum, 1996, s. 749-1627. ISBN 80-7184-310-5.